

Arrest

nr. 134 847 van 10 december 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 12 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GARDIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 oktober 2013 dient verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name als bloedverwant in neergaande lijn van K.E.

Op 24 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 12 juni 2014. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.10.2013 werd ingediend door:

Naam: K. Voornaam: J. Nationaliteit Ghana Geboortedatum: (...)1989 Geboorteplaats: Kumasi
Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te: (...)
om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende aangetoond,

Krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht moet een buitenlandse akte, om erkend te worden, voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht.

Betrokkene legt ter staving van de verwantschap met de referentiepersoon een akte voor waaruit blijkt dat de geboorte laattijdig geregistreerd werd. De in Ghana opgestelde 'certified copy of entry in register of birth' werd opgesteld op 19.08.2013; hieruit blijkt dat de geboorte van betrokkene werd geregistreerd op 12.12.2001; 12 jaar na de geboorte van betrokkene. Dergelijke documenten worden opgesteld op basis van loutere verklaringen.

Een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht.

Bijgevolg kan de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde geboorteakte niet worden erkend. Zodoende wordt de verwantschap met de referentiepersoon onvoldoende bewezen.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaat Recht, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"II.1. De bestreden beslissing stelt dat het door verzoekster voorgelegde "certified copy of entry in register of birth" niet zou voldoen aan de voorwaarden van art. 27 WIPR.

Art. 27 W IPR voorziet als aangegeven in de bestreden beslissing:

"Art. 27. § 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing. Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23."

Bijzonder bevreemdend is evenwel dat verwerende partij in de bestreden beslissing haar eigen uitgangspunt meteen overboord lijkt te gooien.

Immers, dient te worden vastgesteld dat verwerende partij klaarblijkelijk onder verwijzing naar art. 27 WIPR zelf stelt dat de rechtsgeldigheid moet worden nagegaan overeenkomstig het Ghanese recht, doch vervolgens geen enkele verwijzing maakt naar het Ghanese recht.

Integendeel, in de bestreden beslissing beperkt men er zich toe te stellen dat de geboorte werd geregistreerd 12 jaar na de geboorte en wel op basis van een loutere verklaring (van de vader van verzoekster).

Op geen enkel ogenblik wordt in de bestreden beslissing de vraag gesteld of deze manier van registratie van geboortes geen rechtsgeldige werkwijze is overeenkomstig het Ghanese recht.

In die zin schendt de bestreden beslissing art. 27 WIPR waar de beslissing zelf naar verwijst. De beslissing stelt dat de rechtsgeldigheid van het voorgelegde document dient te worden nagegaan overeenkomstig het GHANESE recht, doch laat na deze beoordeling ook te maken en stelt zomaar een eigen interpretatie in de plaats.

Dit gaat uiteraard niet op.

II.2. De vraag of het voorgelegde “certified copy of entry in register of birth” al dan niet een rechtsgeldig document is “volgens het toepasselijk recht” cfr. Art.27 IPR is hiermee reeds irrelevant geworden.

De bestreden beslissing is reeds onherstelbaar gebrekkig door de hoger geschetste interne tegenstrijdigheid.

Volledigheidshalve kan evenwel nog worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing geen enkele verwijzing naar de relevante bepalingen van het Ghanese recht wordt verwezen.

Dat elke burger deze bepalingen evenwel ook zou kennen is evenwel bijzonder vergaand. De verwerende partij lijkt dan ook wel uit te gaan van een bijzonder ruime interpretatie van het adagium nemo censetur ignorare legem.

*Dat Uw Raad de Ghanese wet kent staat zonder twijfel vast. Immers, *lus novit Curia*...*

Volledigheidshalve wenst verzoekster evenwel te wijzen op het feit dat de registratie van geboortes en afgifte van bewijsstukken dienaangaande naar Ghanes recht wordt geregeld door de “registraion of Births and deaths act” van 1965 (act 301) (waarvan gemakkelijheidshalve kopie als stuk 2 wordt gevoegd).

Uw Raad zal dienaangaande kunnen vaststellen dat section 32 van act 301 voorziet in de mogelijkheid om de zogenaamde “certified copy of entry in registers of Births” voorziet.

Dat het voorliggende document rechtsgeldig is naar Ghanes recht blijkt dan ook rechtstreeks uit deze bepaling.

Verder blijkt uit de relevante wettelijke bepalingen evenzeer dat is voorzien in een procedure voor de registratie van geboortes.

In beginsel dient deze plaats te vinden voor het kind de leeftijd van 12 maanden heeft bereikt.

Evenwel is de registratie van geboortes in Ghana eerder de uitzondering dan de regel en worden geboortes pas geregistreerd eens men voor het kind officiële documenten nodig heeft.

Meer nog de website van de Ghanese overheid (“services portal of the Governement of Ghana”) verwijst uitdrukkelijk naar de procedure welke te volgen is indien een angifte van geboorte plaatsvindt nadat het kind de leeftijd van 12 maanden heeft bereikt. (stuk 3 terug te vinden op: <http://www.eservices.gov.gh/bdr/SitePages/Downloadable%20Forms.aspx>)

Bovendien blijkt uit de relevante wetgeving (act 301) dat de registratie van de geboorte weldelijk gebeurt door de verklaring van een zogenaamde “informant”.

Onder deze limitatief aangeduide personen die als “informant” op kunnen treden is ondermeer de vader voorzien (section8, 3, a).

De werkwijze waarbij de akte opgesteld wordt naar aanleiding van een verklaring welke in de bestreden beslissing als niet rechtsgeldig wordt beschouwd is evenwel precies de procedure die van kracht is overeenkomstig de bepalingen van act. 301.

II.3. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn

(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing stelt dat een laattijdige geboorteregistratie, gebaseerd op een loutere verklaring niet voldoet aan de bepalingen van art. 27 WIPR manifest onjuist is.

Immers, zoals hoger uiteengezet werd bij de opmaak en het afleveren van het voorliggende “certified copy of entry in register of birth” de procedure naar Ghanees recht weldelijk werd gevolgd.

De materiële motiveringsplicht is dan ook geschonden.

II.4 Door niet met alle relevante elementen rekening te houden wordt evenzeer het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Zoals Uw Raad reeds herhaaldelijk benadrukte, legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624)

Zoals aangegeven is heeft de verwerende partij er zich onvoldoende van vergewist welke de voorwaarden waren naar Ghanees recht om van een rechtsgeldig document te spreken.

Toch werd een beslissing genomen zonder met de relevante bepalingen rekening te houden hiermee rekening te houden, minstens dit aspect in overweging te nemen.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook manifest. ”

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert verwerende partij het volgende:

“Verzoekster stelt een schending voor van artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat de verwerende partij zelf stelt, onder verwijzing naar artikel 27 WIPR dat de rechtsgeldigheid moet worden nagegaan overeenkomstig het Ghanese recht, doch vervolgens hiernaar geen enkele verwijzing maakt. Op geen enkel ogenblik werd de vraag gesteld of de bepaalde manier van registratie van geboortes geen rechtsgeldige werkwijze zou zijn overeenkomstig het Ghanese recht. De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, omdat zij de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond nu zij enkel een laattijdig geregistreerde geboorteakte zou hebben voorgelegd die louter gebaseerd zou zijn op verklaringen zodat zij niet zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR).

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De verwerende partij is gerechtigd om de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Artikel 27 WIPR luidt als volgt:

“Erkenning en uitvoerbare kracht van buitenlandse authentieke akten

§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23.

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1.

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden."

Waar verzoekster de mening is toegedaan dat de geboorteregistratie wel degelijk overeenkomstig Ghanees recht is en in overweging diende te worden genomen, dient te worden gewezen op dat wat artikel 27 WIPR in fine bepaalt: "Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg (...)" Het is de rechtbank van eerste aanleg die aldus bevoegd is kennis te nemen van een vordering inzake de erkenning van een buitenlandse akte en niet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad heeft geen rechtsmacht om zich uit te spreken over de rechtsgeldigheid van de beslissing tot niet-erkenning van de buitenlandse akte.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde d.d. 24 maart 2014, bij arrest nr. 121.362 onder meer wat volgt:

"Overeenkomstig artikel 27 van het wetboek internationaal privaatrecht moet een buitenlandse akte, om erkend te worden, voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de staat waar zij is opgesteld voor haar echtheid en voor haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijk recht. Een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, voldoet niet aan die voorwaarden. De authenticiteit en de inhoud van de geboorteakte kunnen niet worden erkend en de afstamming dient dus als onvoldoende bewezen geacht te worden.

Verzoekster legde geen andere elementen voor die een eventuele verwantschap kunnen aantonen. De verwerende partij kan derhalve niet verweten worden dat er "geen rekening werd gehouden met alle andere mogelijke bewijzen".

Bovendien weerlegt verzoekster op geen enkele wijze het motief dat stelt dat dergelijke geboorteakte wordt opgesteld op basis van loutere verklaringen zodat op kennelijk redelijke wijze terecht geen bewijswaarde aan dergelijk document in casu kan worden toegekend.

Het enig middel is ongegrond."

3.3 Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag van een verblijfskaart in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De motiveringsplicht houdt weliswaar niet in dat ook het waarom van de uitgedrukte motieven moet worden uiteengezet, maar dat de verzoekende partij en de Raad dan over de desbetreffende gegevens moeten kunnen beschikken, teneinde de juistheid van het motief na te gaan (cf. RvS 23 oktober 2001, nr. 100.040).

Het begrip "afdoende" houdt enerzijds in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing en anderzijds dat zij draagkrachtig moet zijn, met name dat de motieven de beslissing moeten kunnen dragen; dat de bestreden beslissing duidelijk de redenen dient te vermelden waarop de overheid haar beslissing steunt.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, omdat zij de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond, nu zij enkel een laattijdig geregistreerde geboorteakte zou hebben voorgelegd die louter gebaseerd zou zijn op verklaringen.

Verwerende partij verwijst naar de toepassing van artikel 27 van het WIPR om te bepalen om de voorgelegde buitenlandse akte kan erkend worden.

Artikel 27 van het WIPR bepaalt:

"Erkenning en uitvoerbare kracht van buitenlandse authentieke akten

§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld

overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23.

Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1. De vordering tot verklaring van de uitvoerbaarheid van een buitenlandse authentieke akte wordt ingesteld bij de familierechtbank indien deze akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.”

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden.”

Verwerende partij stelt bovendien uitdrukkelijk dat de rechtsgeldigheid van de geboorteakte moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht, *in casu* het Ghanees recht. Vervolgens stelt verwerende partij vast dat de geboorteakte pas twaalf jaar na de geboorte van betrokkene werd geregistreerd en werd opgesteld op basis van loutere verklaringen waardoor het niet voldoet aan artikel 27 van het WIPR.

In de nota met opmerkingen stelt verwerende partij terecht dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over de rechtsgeldigheid van de beslissing tot niet-erkenning van de buitenlandse akte. In het kader van de materiële motiveringsplicht onderzoekt de Raad evenwel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. De verwerende partij stelt dat de rechtsgeldigheid van het voorgelegd document dient te worden nagegaan overeenkomstig het op haar toepasselijke recht. De Raad stelt echter vast dat de verwerende partij in de betreden beslissing op geen enkele wijze blijkt geeft de rechtsgeldigheid van de geboorteakte te hebben onderzocht in het licht van de “voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld nodig zijn voor haar echtheid”.

Verzoekster toont de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 24 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN